

רינגל

הכרתי את רינגל הרבה שנים לפני מלחמת השחרור, אך לא הייתי יכול להגיד שאני מכירו באמת אלמלא ראיתיו במבחן הסכנות. רינגל מימי שלום – בעבודה, בענף, אותו פועל זריז יודע כל עבודה, ורינגל בימי מבחן – אותו מפקד מסור, שידע כל כך מהר להסתגל לתפקידו החדש, תפקיד של מפקד המשלט – הרי הם ביחד רינגל האמיתי, כפי שהיה, כפי שלא הכירוהו רבים.

חיים מילר.

עמרם

חיוך מאופק המגלה משהו ומכסה משהו. עיניים מרוכזות בנקודה אחת, מתוך ביטחון והחלטיות. החלטה נחושה להשיג ויהיה מה. עמרם.

כזה ראינוהו תמיד, וכבר איני זוכר אם במשך שנות חיינו המשותפות והיכרותינו הממושכת ראיתיו אי פעם אחר.

אהרון ב. ?

יוחנן

נני – בת צחוק, חצוצרה וכובעים מכל המינים. בשעות הערב, כשקול חצוצרה נשמע בחצר, מתערפל ההווה לרגע ושוב חוזרת אותה תמונה שכיחה, נעימה, משככת: אתה עומד בחצר חדר האוכל, החצוצרה בידך, ואתה גוחן אל אחד מן הפספוסים הרבים שבאו לנגן יחד איתך.

עכשיו הכל דעך. החצוצרה דוממת. התייתם עולם שלם של חיוכים. תלמה

הוא היה נגן בחסד. מוכשר ומחונן, והעיקר: מאוהב בכלי שלו, עד כלות הכוחות וכלות האוויר שבלחיים המאומצות מנשיפה, וכלות הנפש. היינו מנגנים המון ביחד: דואטים מהחוברת שלו ועוד כל מיני פנינים – ותמיד היה בוחר את הקול השני, האחר, כאילו גם בכך היה איזשהו מיצוי של הוויתו: שלא כמו כולם, לא בדרך המלך, מחוץ לשגרה, מקורי, יוצא דופן.

יהודה בלכר

דני גלבוץ

וכשנזכרים בחוויות משותפות ועולה בת צחוק על שפתותינו נדמה לי שהנה תיפתח הדלת ודני ייכנס ויצחק בכל פה כמנהגו מימים ימימה.

ניבה

להכיר את דני זה היה לאהוב את דני. כל כך פתוח, חם, אל כל אחד. הכל עשה בלב שלם. באהבה. כל דבר שלקח על עצמו היה מכניס

לתוכו את כל כולו; אם זה בתור בעל, אבא, ידיד או המארגן של השומר הצעיר.

ידידה מהשליחות באנגליה

דני היה חייכן. הוא הכיר את סוד האושר בחיים להיות שמח בחלקו. תמיד ידע למצוא את הטוב, ליהנות מן הנוף גם בדרך מייגעת. דליה

גברי

גברי ידע לאחות בין עמדות וכל זאת בזכות הדיפלומטיה הבין-

אישית והיכולת להבין את הזולת ולהקשיב.

גברי אהב כל כך את המרחבים, הנוף והטוב שמסביב. לא היה יום

שבת יפה שלא יצאנו בו לאסוף פטריות, לנסוע בטרקטור ולצוד

חוגלות או סתם לטייל ולגמא מרחקים.

נחום לזרקביץ

עמוס ברגר

תמיר, בלונדיני ומחייך היה עמוס ברגר. איש צבא באופיו

וקיבוצניק בכל מאודו. רצית לצחוק – חפש את עמוס. יש

רק עמוס אחד שיודע כך לצחוק, מכל הלב.

מתוך הספר "נערים בסיירת"

ראובן כהן

ידענו שהוא בראשית הדרך, שהוא ניצב בפתחו של נהר העולם,
נהר היופי והאמנות. הוא ברא דברים מלא כלום, ידע ליצור יש מאין.
אצל ראובן בין קו לקו נולדו צורות שיכלו לשוחח ביניהן. צורותיו חיו
זו עם זו בשלווה ובהרמוניה מלאה.

משה סעידי

גיא שלו

גיא היה תמיד במרכז. החיוך שובה הלב שהמיס כל טענה, הקריצה
השובבה בזווית העין והדמיון שמצא שם כינוי וחיבה לכל הסובבים
אותו, חברו עם האחריות והפכו את גיא למרכז בסביבתו. גיא היה
חבר אמיתי, עם כל הלב. אף פעם לא עשה משהו לבדו. הטבע תמיד
תפס מקום מרכזי בסיפוריו.

משה'לה

משהו כזה קשה להסביר, שמוקדם בבוקר נורא שמחים לראות אותך
ברפת. את ההרגשה הזאת, לעבור על ידך בשישי בערב ולהסתפק
ב"הכל בסדר – מה נשמע?"

לראות אותך חוזר במדים ולנחש שהיית שם ולומר לך שהעיקר הוא
שעכשיו אתה כאן, ולראות אותך מחייך ככה, עם העיניים קצת
מושפלות, כמעט מסמיק.

הרפתנים

גדי פטיש

אחת התכונות הבולטות אצל גדי היו המוחלטות שבה עשה דברים.
בכל מה שעסק היה כולו בתוך זה מבוקר ועד ערב. היה לו כוח
עשייה גדול ואנשים נסחפו אחריו ובאו לעשות דברים איתו מרצונם
החופשי. הייתה בו חריצות ועקשנות וגם עדינות ורגישות שלעתים
עבדו נגדו. דעת הקהל לא כופפה אותו וכאשר רצה משהו היה כל
כך מלא בו עד ששום דבר לא יכול לעצור אותו.

אינה